

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: **mjr. JUDr. R.**, bytom P., zastúpeného advokátom JUDr. T., M. proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova č. 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KM-128/PK-2007 zo dňa 20.9.2007, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 311/2007-69 zo dňa 4.12.2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 311/2007-69 zo dňa 4.12.2008 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. p. KM-128/PK-2007 zo dňa 20.9.2007, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 270 zo dňa 27.6.2007 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe

príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len zákon) z dôvodu, že žalobca svojim konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu i služobnú povinnosť a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. O trovách rozhodol tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že na základe obsahu administratívneho spisu žalovaného mal súd za preukázané, že žalobca sa protiprávneho konania skutočne dopustil a keďže nezistil žiadne procesné pochybenia žalovaného pri vydávaní napadnutého rozhodnutia, žalobu žalobcu zamietol. Konštatoval, že dôvodom pre prepustenie zo služobného pomeru bolo zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy, ktoré spočívalo v tom, že žalobca nebol čestný a disciplinovaný, keď prevzal finančnú hotovosť za prísľub prípravy uchádzača o prijatie do služobného pomeru colníka v záujme kladného výsledku psychologických testov a aj poskytol úplatok za kladné ovplyvnenie tohto vyšetrenia pracovníčke psychologického pracoviska. Uviedol, že o zvlášť hrubej nedisciplinovanosti žalobcu svedčí i skutočnosť, že svojim konaním porušil aj ustanovenie § 48 ods. 3 písm. f/ zákona, pretože sa mimo štátnej služby nezdržal konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami. Okolnosť, že trestné stíhanie žalobcu nebolo ukončené, nie je podstatná, pretože konanie žalobcu bolo v personálnom konaní posudzované ako konanie v rozpore so služobnou prísahou policajta a nie ako priestupok či trestný čin. Zákonné predpoklady prepustenia policajta musia byť dané v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného alebo priestupkového konania, keďže porušenie služobnej prísahy nemusí nutne dosiahnuť intenzitu trestného činu alebo priestupku.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal zmeny rozsudku krajského súdu a zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného ako aj personálneho rozkazu. Krajskému súdu vytýkal, že v konaní nepostupoval správne a nepreskúmal napadnuté rozhodnutie a postup žalovaného v celom rozsahu a z hľadiska všetkých žalobných dôvodov. Namietal, že správne rozhodnutie vychádza z nesprávne právneho posúdenia veci, minister žalovaného nedostatočne zistil skutkový stav, rozhodnutie považoval za nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu, s ktorým malo byť podľa jeho názoru manipulované. Tiež uviedol, že v konaní žalovaného sa vyskytli viaceré hmotno aj procesnoprávne vady, ktoré mali vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Trval na tom, že návrh o prepustení nebol

prerokovaný s príslušným odborovým orgánom tak, ako to predpokladá § 225 ods. 2 písm. c/ zákona, konečné rozhodnutie bolo vydané na to nekompetentnými osobami a personálny rozkaz č. 55 zo dňa 30.5.2007 o jeho zaradení na 4. oddelenie ekonomickej kriminality OJP ÚJKP v Košiciach dňom 1.6.2007 mu nebol doručený.

Na záver namietal existenciu prekážky rozhodnutej veci, nakoľko dňa 13.5.2007, teda ešte pred začatím konania o skončení služobného pomeru prepustením, písomne požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru podľa § 191 ods. 1 zákona, na základe čoho bol personálnym rozkazom riaditeľa OR PZ v Košiciach č. 17 zo dňa 11.6.2007 uvoľnený zo služobného pomeru, pričom toto rozhodnutie z dôvodu vzdania sa práva podať proti nemu odvolanie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.6.2007. Argumentoval, že keďže dňa 13.6.2007 sa skončil jeho služobný pomer právoplatne uvoľnením, nemohol sa skončiť neskôr prepustením.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Poukázal nato, že žalobca mal zákonné právo predložiť v personálnom konaní dôkaz, ktorým by relevantným spôsobom vyvrátil zistený skutkový stav alebo ospravedlnil svoje protiprávne konanie, ktoré nevyužil, pričom zákon očakáva aktivitu účastníka pri zisťovaní skutkového stavu veci a z pasivity účastníka vyvodzuje právne následky.

Zdôraznil, že žalobca nebol prepustený z dôvodu, že spáchal trestný čin, ale z dôvodu, že svojim protiprávnym konaním porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom za súčasného splnenia podmienky, že by jeho ponechanie v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Uviedol, že personálne konanie o prepustení policajta nemožno umelo spájať s trestným konaním a zákonné predpoklady prepustenia nie sú závislé od výsledku trestného konania. Porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. Dodal, že v konaní o prepustení policajta sa zásada prezumpcie neviny neuplatňuje. Konštatoval, že vedenie trestného konania voči žalobcovi neznamenal, že nadriadený žalobcu by nemohol proti nemu podniknúť personálne kroky smerujúce k ukončeniu pomeru, pretože personálne konanie nie je závislé od výsledkov trestného konania a rozhodnutím o prepustení žalobcu sa nerozhodlo o jeho vine z hľadiska trestnej zodpovednosti, ale len o ukončení jeho služobného pomeru.

Za nedôvodnú označil žalovaný aj námietku žalobcu o existencii prekážky *res iudicata* a poukázal na znenie § 191 ods. 7 zákona, v zmysle ktorého sa služobný pomer podľa odseku 1 skončí uplynutím dvoch mesiacov, ak sa policajt a nadriadený nedohodnú inak, pričom táto lehota začína plynúť prvým dňom kalendárneho mesiaca nasledujúceho po doručení žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru nadriadenému. Uviedol, že personálny rozkaz č. 17 zo dňa 11.6.2007 o uvoľnení žalobcu zo služobného pomeru na jeho žiadosť nebol prekážkou postupu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona, pretože služobný pomer žalobcu ešte trval a skončil by (uvoľnením) až dňa 31.7.2007, teda do tohto dňa by bol žalobca stále v služobnom pomere príslušníka PZ.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v intenciách dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c OSP), bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 9.3.2010, po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobca vykonával štátnu službu príslušníka Policajného zboru. Personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 270 zo dňa 27.6.2007 bol žalobca zo služobného pomeru prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona a to na tom skutkovom základe, že v mesiaci apríl 2007 bol požiadaný A. prostredníctvom J. o zabezpečenie prípravy uchádzača o prijatie do služobného pomeru colníka, T., za účelom úspešného zvládnutia psychologického vyšetrenia a V. - pracovnícke psychologického strediska, na ktorom malo vyšetrenie prebehnúť - ponúkol a odovzdal úplatok v sume 20.000,-Sk (663,88 €) s tým, že mu ho vráti, ak výsledok psychologického vyšetrenia uchádzača nebude kladný. Za splnenie požiadavky si žalobca vyžiadal 30.000,- Sk (995,82 €), ktoré mu boli osobne odovzdané. Dňa 9.5.2007 si vyžiadal poskytnutý úplatok od V. späť, nakoľko výsledok psychologického vyšetrenia T. bol nevyhovujúci.

Prvostupňový správny orgán na základe vlastného šetrenia dospel k záveru, že žalobca porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, najmä záujmu

na dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru a na ich čestnosti. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy videl správny orgán v tom, že žalobca nebol čestný a disciplinovaný, keď prevzal finančnú hotovosť za prísl'ub prípravy uchádzača o prijatie do služobného pomeru colníka a v záujme kladného výsledku psychologických testov ponúkol a aj poskytol úplatok pracovníčke psychologického pracoviska, na ktorom sa vyšetrenie vykonávalo. Správny orgán konštatoval, že žalobca sa v čase mimo služby nezdržal konania, ktoré mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, čím porušil aj § 48 ods. 3 písm. f/ zákona.

Žalovaný správny orgán po podaní rozkladu žalobcom napadnutý personálny rozkaz potvrdil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva, že konanie, ktorého sa žalobca dopustil, bolo posúdené ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Žalovaný sa zaoberal všetkými námietkami žalobcu a dospel k záveru, že napadnutý personálny rozkaz bol vydaný na základe objektívne zisteného a preukázaného skutkového stavu veci a neboli zistené žiadne skutočnosti odôvodňujúce jeho zmenu alebo zrušenie.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 17 ods. 1 zákona občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prísahu, ktorá znie: "Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!".

Podľa § 48 ods. 3 písm. f/ zákona policajt je povinný v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného.

Podľa § 191 zákona policajt musí byť uvoľnený zo služobného pomeru, ak o to požiada. Žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru musí byť písomná a doručená nadriadenému, inak je neplatná (ods. 1).

Deň, v ktorom sa žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru doručí nadriadenému, sa považuje za deň doručenia žiadosti (ods. 2).

Služobný pomer podľa odseku 1 sa skončí uplynutím dvoch kalendárnych mesiacov, ak sa policajt a nadriadený nedohodnú inak. Lehota pre skončenie služobného pomeru začína plynúť prvým dňom kalendárneho mesiaca nasledujúceho po doručení žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru nadriadenému (ods. 7).

Postup v konaní o prepustení príslušníka PZ upravuje zákon v ustanovení § 231 a nasl. Podľa § 233 zákona oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady (ods. 1).

Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania (ods. 2).

Podľa § 238 zákona za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi (ods. 1).

Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka (ods. 2).

Účastník konania je oprávnený navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy (ods. 3).

Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (ods. 4).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení v administratívnom konaní vykonaného dokazovania sa stotožnil so skutkovými zisteniami ako aj právnymi závermi krajského súdu, že na základe správnych orgánom zadovaných a vykonaných dôkazov bolo

možné dôvodne považovať konanie žalobcu predstavujúce naplnenie dôvodu prepustenia v zmysle § 192 ods. 1 písm. e/ zákona za dostatočne preukázané. V konaní nebolo spochybnené, že išlo o dôkazy zadovážené a vykonané v súlade s ustanovením § 238 ods. 2 zákona a vyhodnotené v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 238 ods. 3 zákona, ktoré nasvedčovali tomu, že predmetný skutok sa stal tak, ako to uviedol správny orgán prvého stupňa vo svojom rozhodnutí t. j., že žalobca prevzal finančnú hotovosť za prísľub prípravy uchádzača o prijatie do služobného pomeru colníka, ponúkol a aj poskytol úplatok za kladný výsledok psychologického vyšetrenia pracovnícke psychologického pracoviska, ktoré vyšetrenie vykonávalo. Žalobca v odvolaní ani nepopieral, že by sa tohto skutku nedopustil a preto jeho námietky o nedostatočnom zistení skutkového stavu veci odvolací súd nepovažoval za dôvodné.

Je potrebné zdôrazniť, že správne orgány svojimi rozhodnutiami o prepustení žalobcu zo štátnej služby nevyslovili, že je vinným zo spáchania trestného činu, pretože objasňovanie trestných činov patrí do právomoci orgánov činných v trestnom konaní. Personálnym rozkazom a následným napadnutým rozhodnutím žalovaného sa rozhodovalo o ďalšom trvaní služobného pomeru žalobcu. Trestné konanie pred orgánmi činnými v trestnom konaní a konanie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru sú dve odlišné konania, zverené zákonmi odlišným orgánom, upravené odlišnými právnymi predpismi. Otázka trestnoprávnej zodpovednosti nie je zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad pre prijaté personálne opatrenie – prepustenie zo služobného pomeru. Prepustenie zo služobného pomeru realizoval nadriadený žalobcu nezávisle od zistení orgánov činných v trestnom konaní. Správne orgány vo veciach služobného pomeru policajtov majú totiž zákonom danú kompetenciu konať samostatne, nezávisle od výsledkov iného napr. trestného konania. Ani samotný záver orgánov činných v trestnom konaní o vine resp. nevine žalobcu zo spáchania trestného činu nemôže mať absolútne žiaden vplyv na závery orgánov v personálnom konaní. Prípadný oslobodzujúci rozsudok taktiež neznamená, že žalobca sa nedopustil porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, pretože takéto porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti nemusí dosahovať intenzitu trestného činu.

Ako bezpredmetnú vyhodnotil odvolací súd námietku žalobcu o existencii prekážky *res iudicata*. Zo spisu krajského súdu vyplýva, že žalobca bol personálnym rozkazom riaditeľa OR PZ v Košiciach č. 17 zo dňa 11.6.2007 na vlastnú žiadosť, doručenú príslušnému orgánu dňa 14.5.2007, uvoľnený zo služobného pomeru podľa § 194 ods. 1 zákona a to uplynutím

zákonom stanovenej lehoty. Žalobca sa síce vzdal odvolania proti tomuto personálnemu rozkazu, avšak dvojmesačná lehota pre skončenie služobného pomeru, ktorá je určená zákonom za podmienky, že sa policajt a nadriadený nedohodnú inak, začala plynúť až od 1.6.2007, teda prvým dňom kalendárneho mesiaca nasledujúceho po doručení žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru nadriadenému a posledný deň tejto lehoty pripadol na 31.7.2007. Personálny rozkaz o uvoľnení žalobcu bol teda v čase rozhodnutia o jeho prepustení už právoplatný, avšak žalobca bol stále príslušníkom PZ, bol teda povinný naďalej dodržiavať služobnú prísahu a plniť si služobné povinnosti a ak v tomto období žalovaný dospel na základe vlastného šetrenia k záveru, že žalobca svojim konaním naplnil znaky prepúšťacieho dôvodu, nepostupoval v rozpore so zákonom, keď ho personálnym rozkazom prepustil z dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona.

Odvolačí súd rovnako neprihliadol na námietku žalobcu o neplatnosti právneho úkonu podľa § 250 ods. 1 písm. b/ zákona týkajúcej sa nepríslušnosti nadriadeného pplk. JUDr. H. na spracovanie návrhu na prepustenie žalobcu, pretože mu nebol doručený personálny rozkaz o jeho zaradení dňom 1.6.2007 na 4. oddelenie ekonomickej kriminality OJP ÚJKP v Košiciach. Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že u žalovaného došlo k organizačným zmenám v súvislosti so zánikom Okresných riaditeľstiev Košice I a II, v dôsledku čoho na základe personálneho rozkazu ZR OR PZ v Košiciach č. 55 zo dňa 30.5.2007 došlo u žalobcu k zmene názvu funkcie a zaradeniu na 4. oddelenie OJP ÚJKP OR PZ Košice, ktorého vedúcim bol pplk. Ing. H. a preto bol ako nový nadriadený žalobcu oprávneným na spracovanie návrhu na jeho prepustenie. Z administratívneho spisu vyplýva aj skutočnosť, že príslušný odborový orgán prejednal návrh na prepustenie žalobcu v súlade s § 225 ods. 2 písm. c/ zákona a v tejto veci vydal stanovisko č. p. S-ZO-4/2007-OZP zo dňa 6.6.2007, v ktorom s prepustením žalobcu súhlasil a odporučil ho realizovať a samotný personálny rozkaz vydal minister vnútra, teda na tento úkon kompetentný orgán.

Podľa názoru odvolacieho súdu bolo konanie žalobcu v správnom konaní dostatočne preukázané a dôvodne posúdené ako konanie v hrubom rozpore so služobnou povinnosťou a služobnou prísahou, ktoré spočívalo v tom, že žalobca nebol čestný a disciplinovaný, keď prevzal finančnú hotovosť za príslub prípravy uchádzača o prijatie do služobného pomeru colníka v záujme kladného výsledku psychologických testov, ponúkol a aj poskytol úplatok za kladné ovplyvnenie tohto vyšetrenia pracovníčke psychologického pracoviska. Porušenie služobnej povinnosti v zmysle § 48 ods. 3 písm. f/ zákona zvlášť hrubým spôsobom

spočívalo v tom, že, žalobca sa mimo štátnej služby nezdržal konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami.

Na základe uvedeného dospel odvolací súd k názoru, že záver krajského súdu o tom, že boli splnené podmienky pre prepustenie žalobcu zo služobného pomeru, bol správny, keďže postup a rozhodnutie žalovaného, ktorý konanie žalobcu posúdil ako porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a ktorý zároveň logicky vyargumentoval, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, boli v súlade so zákonom a tento záver neboli spôsobilé spochybniť ani námietky žalobcu uvedené v odvolaní.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP ako vecne správny potvrdil.

Pretože v odvolacom konaní žalobca nebol úspešný, súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (§ 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. marca 2010

**JUDr. Igor Belko, v .r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:

Eubica Kavivanovová